

PRAKTYKA NAUCZANIA JĘZYKA UKRAIŃSKIEGO JAKO OBCEGO W DYDAKTYCE UNIWERSYTECKIEJ

Tatiana Kołodyńska

Katolicki Uniwersytet Lubelski Jana Pawła II

Streszczenie. Artykuł omawia kwestie nauczania języka ukraińskiego na poziomie uniwersyteckim, w grupach początkujących i zaawansowanych. Zwrócono uwagę na kształtowanie właściwych postaw i motywacji w przyswajaniu języka ukraińskiego przez studentów – Polaków. Autor m.in. rozpatruje problem traktowania przez autochtonów ukraińskiego języka literackiego i gwar ukraińskich, stereotypów uwarunkowanych historycznie bądź kulturowo. Proponuje pewne rozwiązania podejmowanych problemów, oparte na własnym doświadczeniu dydaktycznym.

Słowa kluczowe: język ukraiński, dydaktyka, motywacja w nauczaniu, indywidualne podejście w nauczaniu języka

Omawiając kwestie nauczania języka ukraińskiego na poziomie szkolnictwa wyższego, należy odnieść się do praktyki dydaktycznej nauczyciela, jego doświadczeń i warsztatu metodycznego, które rozwijają poszczególne umiejętności nauczyciela, a także pozwalają na sformułowanie praktycznych wniosków.

Z doświadczeń nauczycieli wynika, iż warunki organizacyjno-techniczne wpływają na jakość i przebieg procesu dydaktycznego. Swobodny dostęp do materiałów i pomocy dydaktycznych, dysponowanie profesjonalnym sprzętem do drukowania i kopiowania w znacznym stopniu usprawniają pracę nauczyciela i są warunkiem efektywnego kształcenia. Niejednokrotnie, w praktyce spotykamy się z sytuacją całkowitego bądź ograniczonego dostępu do podręczników nauki jęz. ukraińskiego, brakiem środków, które zapewnią studentom wystarczającą ilość kserokopii materiałów. Problemy z prawidłowym funkcjonowaniem zaplecza technicznego uniemożliwiają stosowanie efektywnych metod nauczania, a kształtowanie sprawności językowych jest zadaniem trudnym, wymagającym od nauczyciela wielkiej pomysłowości oraz inwencji twórczej. Z problemami organizacyjno-technicznymi borykamy się nieustannie, należy jednak stwierdzić, iż w porównaniu z latami 90., w których powstała większość ukrainistyk w Polsce (KUL, UMCS, UJ), obecnie dysponujemy znacznie większym księgozbiorem do praktycznej nauki jęz. ukraińskiego czy literatury. Wzrastająca na

rynku wydawniczym liczba słowników, rozmówek, samouczków umożliwia stosowanie różnorodnych form i metod kształcenia umiejętności językowych studentów, a także dobór właściwych materiałów. Niestety nadal nie mamy możliwości zamówienia lub zakupu (w księgarniach ukraińskich) dowolnej ilości podręczników do praktycznej nauki jęz. ukraińskiego, często z przyczyn leżących po stronie wydawcy. W celu zapewnienia studentom swobodnego dostępu do podręczników nauki jęz. ukraińskiego należy umożliwić młodzieży wyjazd do Lwowa, który w połączeniu z ciekawym programem turystycznym spełni rolę edukacyjną.

Priorytetową sprawą w nauczaniu języka ukraińskiego na poziomie uniwersyteckim jest praca nad kształtowaniem motywacji studentów, formowanie właściwych poglądów na tematy ukraińskiej odrębności językowej, kulturowej i narodowej.

Rozpoczynając naukę języka ukraińskiego od podstaw (poziom zerowy), zauważamy, iż większość osób nigdy nie zetknęła się z tym językiem, nie zna go i nie rozumie. Zdarzają się jednak sytuacje, gdzie studenci wykazują bierną bądź aktywną znajomość języka ukraińskiego w stopniu dobrym lub bardzo dobrym, posiadają wiedzę z dziedziny historii i kultury Ukrainy. W gronie studentów znajdują się także osoby pochodzące z grupy mniejszości narodowej, zamieszkałej na terenach Polski, które ze względu na swe pochodzenie etniczne traktują język ukraiński jak ojczysty, a nie obcy. Przeważnie jednak naukę języka ukraińskiego rozpoczynamy w grupie studentów niezaawansowanych, stykających się z tym językiem po raz pierwszy. W tym przypadku język ukraiński jawi się studentom jako język nieznan, obcy, także dlatego, iż w środkach masowego przekazu na ogół dominuje język angielski, a także inne języki zachodnioeuropejskie, rzadziej natomiast zaznaczają swą obecność języki wschodniosłowiańskie: rosyjski lub ukraiński. Mimo iż język angielski jest językiem obcym dla Polaka – z racji swej ogromnej popularności, a także pełnionej funkcji języka współczesnej komunikacji w świecie – uchodzi za powszechnie uznawany i akceptowany przez społeczność międzynarodową.

W odmiennej sytuacji jest język ukraiński, który swój należny prestiż zdobył dopiero po odzyskaniu przez Ukrainę niepodległości i po latach intensywnej rusyfikacji, oficjalnie uznany został przez rząd ukraiński za język urzędowy i narodowy Ukraińców. Sytuacja polityczna panująca na obszarze dawnego ZSRR nie przyczyniała się do rozwoju przyjaznych relacji Polaków z Ukraińcami, tym bardziej na poziomie rozwoju kontaktów językowych – język ukraiński w Polsce praktycznie nie istniał (wyjątek stanowi tu ukrainistyka UW). Zaszłości historyczne, negatywny i stereotypowy obraz Ukraińca przez wiele lat funkcjonował w świadomości społecznej Polaków. Język ukraiński – z racji niskiego statusu w ZSRR, w ciągu dziesięcioleci ulegał rusyfikacji i traktowany był zarówno przez rząd, jak również Ukraińców w sposób marginalny, i wobec prymarnej pozycji jęz. rosyjskiego zajmował miejsce drugorzędne. Ta niekorzystna

sytuacja wpływała na poziom stosunków międzynarodowych: rosyjsko--ukraińskich, polsko-ukraińskich, a także kształtowała relacje społeczne wśród Ukraińców. Rozumienie roli i znaczenia języka ukraińskiego (przez państwa ościenne), uważanego często za język „chachłów”, a którego prestiżu bronili wielcy ukraińscy historycy, poeci i pisarze – zaczęło wzrastać z chwilą odzyskania niepodległości przez Państwo Ukraińskie. Na poziomie relacji polsko-ukraińskich, język ukraiński znany był przez swych najbliższych sąsiadów w minimalnym zakresie. Najczęściej w stereotypowym myśleniu jawił się jako język niedawny, wynikły na gruncie języka rosyjskiego, pozbawiony swych historycznych korzeni, przez co stał się językiem mało interesującym i nie dość atrakcyjnym w porównaniu z innymi nowożytnymi językami europejskimi. Pogląd taki istniał również w wielu środowiskach w Polsce, zwłaszcza przez kilka powojennych dziesięcioleci, wpływając hamująco na rozwój przyjaznych relacji, a także kierunku ukrainistycznego.

W czasie spotkań z młodymi ludźmi, którzy podjęli naukę na filologii ukraińskiej, zauważamy, że na ogół poziom wiedzy o języku, kulturze i historii Ukrainy jest stosunkowo niski, natomiast zdecydowaną mniejszość stanowią osoby o dostatecznej wiedzy wymienionych zagadnień, a także posługujące się językiem ukraińskim w stopniu bardzo dobrym. Zdarzają się sytuacje, że młodzież zna język rosyjski dobrze lub bardzo dobrze z tej racji, iż programem nauczania języka rosyjskiego obowiązani zostali wszyscy uczniowie szkół ponadpodstawowych (średnich). Ponieważ nie są nam znane powody, dla których studenci podejmują naukę na ukrainistyce, należy zwrócić uwagę na wypracowanie właściwej motywacji u studentów. Znaczna część osób ma problemy z właściwym umiejscowieniem języka ukraińskiego, gdyż matrycą dla wielu studentów jest język rosyjski – znany w dobrym bądź bardzo dobrym stopniu – a wobec tego w świadomości uczących się prymarny w stosunku do jęz. ukraińskiego. Wynikają próby utożsamiania języka rosyjskiego z ukraińskim, „złania” obu języków, co prowadzi do słabej efektywności procesu przyswajania języka, braku pełnego zrozumienia, a także zaangażowania w naukę języka ukraińskiego jako obcego.

Niska efektywność nauczania tego języka w grupie zerowej wynika z tego, iż studenci próbują uczyć się języka ukraińskiego na zasadzie „podobieństwa” tego języka do języka rosyjskiego. Ogólnie stosowaną w nauczaniu języka ukraińskiego „metodą” jest zapamiętywanie przez studentów leksemów czy związków wyrazowych na zasadzie znajdowania ekwiwalentów w jęz. rosyjskim. Praktykowanie takiej „metody” początkowo zdaje się być twórczym zajęciem, jednak w efekcie osłabia skuteczność przyswajania treści językowych, hamuje rozwój właściwej motywacji studenta i traktowanie nauki języka ukraińskiego jako obcego. Utwierdza natomiast w błędnym przeświadczeniu, że dla uzyskania optymalnych efektów w procesie nauki języka ukraińskiego potrzebna jest przede wszystkim znajomość jęz. rosyjskiego. Celem nauczyciela języka powinno być

zapoznanie studenta z językiem jako systemem, a więc umiejętne kształtowanie nawyków językowych i sprawności, w tym także prezentacja właściwego obrazu języka. Celem nauczyciela jęz. ukraińskiego powinno być także uświadomienie, że język ukraiński nie jest dialektem języka rosyjskiego, posiada swe dziedzictwo historyczno-kulturowe, miejsce i etapy swego rozwoju. Usytuowanie jęz. ukraińskiego w rodzinie języków europejskich, na równi z innymi językami zachodnioeuropejskimi (niemieckim, włoskim, francuskim) – powinno służyć przekonaniu, iż język ukraiński, podobnie jak inne języki zachodnioeuropejskie – również jest językiem obcym. Płaszczyzna przewartościowania pojęć, a także korekta stereotypów na płaszczyźnie świadomości to zadanie dla nauczyciela.

Osobną grupę studentów stanowią osoby, które świadomie zdecydowały o wyborze kierunku ukrainistycznego, wykazują się dobrą lub bardzo dobrą znajomością zagadnień z zakresu współczesnej wiedzy Ukrainie i postrzegają język ukraiński jako „język sąsiadów”, który z racji bliskiego sąsiedztwa warto znać. Tymczasem w pojęciu „język sąsiadów” występuje niekiedy pejoratywnie zakodowana informacja, ponieważ wiemy jacy są sąsiedzi – czasem dobrzy, czasem źli. Tak więc płaszczyzna stereotypowych negatywnych konotacji zostaje przeniesiona na płaszczyznę motywacji. W takiej sytuacji, nauczyciel języka ukraińskiego zobowiązany jest wypracować pozytywny pogląd: zwracać uwagę na konieczność budowania dobrosąsiedzkich stosunków, wskazywać na rolę języka ukraińskiego w kontekście rozwoju przyjaznych relacji z Polską, ukazywać walory historyczno-kulturowe obu narodów. Czynnikiem motywującym może być także zachęta do kreowania prawidłowych relacji polsko-ukraińskich, poprzez poznawanie historii i wiedzy o współczesnej Ukrainie.

Wśród studentów I roku można usłyszeć argumentację, iż język ukraiński „to taki łatwy język – trochę podobny do rosyjskiego, a trochę do polskiego” – więc jest to łatwy i szybki język do nauczenia. Panuje również pogląd, że „język ukraiński jest z racji swej melodyjności śpiewnym językiem, językiem folkloru, ballad, piosenek i dum” i ze względu na te walory warto studiować jęz. ukraiński. Bezasadną byłaby walka z takim sposobem rozumowania. Jeśli jest to jedyna motywacja, należy uświadomić studentom, iż język ukraiński funkcjonuje nie tylko w sferze folkloru i kultury, lecz także funkcjonuje na płaszczyźnie polityki czy biznesu.

Nauczanie języka ukraińskiego jako obcego wymaga przeprowadzenia dogłębnej analizy w zakresie dysponowania odpowiednimi materiałami dydaktycznymi oraz przemyślanej koncepcji procesu dydaktycznego. Należy przede wszystkim ustalić dobór właściwych, a zarazem efektywnych metod nauczania, które warunkowałyby wysoką skuteczność procesu dydaktycznego, a w konsekwencji zadowalające wyniki nauczania. Dążeniem nauczyciela powinno być nauczanie języka na poziomie współcześnie stosowanych metod i środków nauczania.

Jeżeli dotychczas stosowane podręczniki proponowały jednostajny sposób

pracy nad tekstem, minimalny zestaw ćwiczeń – stanowiący bardziej charakterystykę zjawiska językowego niż ćwiczenie sprawności językowych, to dla wypracowania umiejętności w stopniu zadowalającym należy posłużyć się bardziej atrakcyjnymi formami, zwracając uwagę na różnorodność i intensyfikację ćwiczeń. W takim przypadku możliwa jest weryfikacja rzeczywistych rezultatów pracy i osiągnięć studenta. Współczesne metody, powszechnie stosowane w nauczaniu języków zachodnioeuropejskich, mogą ożywić warsztat dydaktyczny nauczyciela języków wschodniosłowiańskich, w tym języka ukraińskiego. Nauczyciel języka wschodniosłowiańskiego powinien wykorzystywać różnorodne metody nauczania, wzbogacając swój warsztat metodyczny.

Sprawą priorytetową powinna być zamiana konserwatywnego modelu nauczania, bazującego na schematycznej percepcji materiału i średnim zaangażowaniu studenta na model kreatywny, oparty na komunikacji. Koniecznym jest stosowanie w nauczaniu języka metod integrujących grupę, np. dialogu, formy luźnej konwersacji, żartu, zabawy, dyskusji itp. Nauczyciel powinien wykazać umiejętność posługiwania się „metajęzykiem”, tj. umiejętnością nawiązania swobodnego kontaktu ze studentami, pełną dyspozycyjnością, umiejętnością rozwiązywania sytuacji konfliktowych, kreatywnym stosunkiem do życia, pasją naukową. Czynniki te odgrywają ważną rolę w procesie edukacji, zwłaszcza w przypadku grup początkujących oraz w sytuacji, gdy studenci nie są ostatecznie przekonani do wyboru kierunku ukrajinistycznego. Dysponowanie takimi cechami, jak: twórczość i pasja zawodowa nauczyciela, mogą zadecydować o wyborze ukrajinistyki jako głównego kierunku studiów.

Ważnym w procesie edukacji jest uświadomienie wszystkim studentom, iż nauka języka ukraińskiego jest nauką języka obcego zarówno w przypadku osób, dla których język rosyjski spełnia funkcję prymarną w stosunku do jęz. ukraińskiego, jak i dla studentów, którzy nigdy nie zetknęli się z językiem wschodniosłowiańskim, a także dla osób, które z racji ukraińskiego pochodzenia znają język ukraiński w wersji gwarowej. Zrozumienie tej kwestii oraz dobór efektywnych metod nauczania oraz posługiwanie się właściwymi motywacjami pozwalają osiągnąć zadowalające rezultaty. Kreatywna postawa nauczyciela, komunikatywność, otwartość, sprzyjają rozwojowi kreatywnych zachowań i postaw wśród studentów.

Inną grupę uczących się, stanowią osoby pochodzenia ukraińskiego, które znają język ukraiński w wersji gwarowej bądź literackiej (ukończyli szkołę podstawową lub liceum ogólnokształcące z językiem ukraińskim jako wykładowym). Studenci tacy znają biegle język ukraiński w dobrym lub bardzo dobrym stopniu, nie sprawia im trudności percepcja nowego materiału, na zajęciach wykazują się aktywnością i zaangażowaniem, dążą do uzyskania gruntownej wiedzy. Niestety, ograniczone limity czasowe zajęć, konieczność realizowania „z góry” ustalonego programu nauczania na zajęciach, a także brak programu różnicującego poziom językowy studentów, powoduje często zaniedbania tej grupy studentów. Osobną kwestię stanowi tu sposób postrzegania języka ukraińskiego.

Jako języka ojczystego czy obcego?

Dla osób pochodzenia ukraińskiego język ukraiński jest językiem ojczystym. Wynika stąd staranność i zaangażowanie w naukę ukraińskiego języka literackiego. Prawidłowe zrozumienie kwestii tożsamości narodowej, kreowanie właściwego wzorca motywacji, ukazanie zróżnicowania terytorialno-językowego i dialektałnego gwar ukraińskich, pozwala wyrazić pogląd, że w grupie ukraińskiej mniejszości narodowej zasadne jest nauczanie ukraińskiego języka literackiego jak języka obcego. Ten sposób pojmowania – jak pokazuje doświadczenie – kształtuje pozytywne motywacje, maksymalnie angażuje studentów w proces edukacji językowej, gdyż zdarzało się że osoby pochodzenia ukraińskiego, wykazujące znajomość języka ukraińskiego w wersji gwarowej, zostały zwalniane z praktycznej nauki ukraińskiego języka literackiego¹. Dla osób pochodzenia ukraińskiego niezbędne jest stworzenie indywidualnego toku studiów, organizacja dodatkowych spotkań i konsultacji językowych. Zwolnienie studentów z obowiązku pełnego uczestnictwa w zajęciach praktycznej nauki, formach oceny, w konsekwencji może doprowadzić do traktowania tego przedmiotu jako „nadobowiązkowego”, a także utwierdzenia w błędnym przekonaniu, że nauka ukraińskiego języka literackiego jest zadaniem niewymagającym wielkiego wysiłku. Powodem, dla którego warto traktować naukę języka ukraińskiego jako obcego (w grupie autochtonów ukraińskich), jest to, że osoby te nie znają systemu ukraińskiego języka literackiego, lecz systemu gwary ukraińskiej.

Osobne zagadnienie stanowi (na różnych poziomach edukacji szkolnej) powszechnie stosowana praktyka zastępowania (w grupie autochtonów ukraińskich) gwary ukraińskiej nauką ukraińskiego języka literackiego. Panujące w środowisku Ukraińców przekonanie, że znajomość i posługiwanie się ukraińskim językiem literackim uchodzi za zjawisko pożądane, gdyż język literacki, wedle obiegowych opinii, to język „ładniejszy” i „kulturalniejszy”, gwara zaś jest mową „chachłacką”. Szkoły, punkty nauczania, studia wyższe – oferując dla ukraińskiej mniejszości narodowej, zamieszkującej tereny Polski, naukę ukraińskiego języka literackiego, rugują znajomość gwar ukraińskich, przyczyniając się pośrednio do zaniku tych gwar. Zastępowanie systemu gwarowego przez system ukraińskiego języka literackiego jest działaniem niepożądanym. Idealnym rozwiązaniem byłoby wypracowanie modelu pozytywnego poglądu na temat gwar ukraińskich, uczenie i praktyczne rozwijanie znajomości gwar na szczeblu lokalnym bądź regionalnym. Dążenie do traktowania przez studentów gwary ukraińskiej jako prymarnej w stosunku do ukraińskiego języka literackiego powinno stać się sprawą nadrzędną. Ukraiński język literacki może funkcjonować w świadomości autochtonów zarówno jako język ojczysty, jak i jako obcy.

KWESTIE WARSZTATOWE

¹ Zob. Halina Pelcowa. *Dialektologia w nauczaniu uniwersyteckim* [w:] *Język polski jako przedmiot dydaktyki uniwersyteckiej*, Lublin 2000, s. 198–205.

Realizowanie tematów leksykalnych, zagadnień z zakresu ortografii i gramatyki ukraińskiej na zajęciach praktycznej nauki jęz. ukraińskiego przemawiają za koniecznością nauczania języka ukraińskiego jako całościowego systemu. Aspekt nauczania języka obcego oparty w głównej mierze na konwersacji i komunikacji przynosi korzyści, pozostawiając wiele zagadnień nierozwiązanych. Zamiary zredukowania nauczania gramatyki do minimum, nie przyniosą korzyści. Z doświadczenia dydaktycznego wynika, iż gruntowna analiza zagadnień gramatycznych i ortograficznych przynosi efekty, jeśli chodzi o umiejętność dokonywania analizy językowej, posługiwania się ściśle określonymi zasadami, występującymi w systemie językowym. W ten sposób język jako tworzywo, jawi się studentom nie tylko jako zbiór luźnych wypowiedzi, lecz jako system określonych zasad i reguł, których znajomość jest elementem koniecznym do opanowania języka ukraińskiego w stopniu zadowalającym.

Zestaw ćwiczeń wdrażających oraz intensyfikujących ułatwi osiągnięcie pełnej automatyzacji nawyków językowych. Ważnym elementem w świadomości uczących się jest założenie, że język składa się ze ściśle określonych reguł, które wykluczają spontaniczność i dowolność (tak bardzo akceptowaną i lubianą przez studentów w pisemnych i ustnych wypowiedziach). Ważne jest również wdrażanie metod aktywizujących, czyli angażowanie studentów w kreowanie procesu dydaktycznego. Zajęcia praktyczne mogą odbiegać od klasycznego wzorca. Bezpośrednie włączenie studentów w plan kierowania poszczególnymi etapami realizacji zajęć w grupie zaawansowanej językowo przynosi optymalne efekty. Studenci uczą się postaw kreatywności – na podstawie wcześniej ustalonego planu sterują przebiegiem konwersacji czy dyskusji w grupie rówieśników. Przejmują niejako rolę nauczyciela, natomiast nauczyciel pełni rolę obserwatora, starając się dyskretnie korygować błędy studentów.

Reasumując, można stwierdzić, że problematyka nauczania języka ukraińskiego w szkołach wyższych, bazuje wokół takich aspektów, jak:

- 1) baza materiałowa – wybór określonych podręczników do nauki jęz. ukraińskiego, ćwiczeń, samouczków jęz. ukraińskiego²;
- 2) nauczanie jęz. ukraińskiego w grupach nie zaawansowanych i nauczanie na poziomie zaawansowanym;
- 3) warsztat metodyczny nauczyciela jęz. ukraińskiego.

Mówiąc o materiałach do nauki praktycznej nauki języka ukraińskiego, należy stwierdzić, że każdy nauczyciel ma swe bardziej lub mniej sprawdzone pozycje. Spośród wielu dostępnych na Ukrainie podręczników wybierać należy najlepiej opracowane pozycje, z przemyślaną organizacją tekstów i doбором ćwiczeń. Bywa, iż proponowany zakres ćwiczeń w podręcznikach jest niewystarczający w przypadku intensywnej nauki języka ukraińskiego. W takiej sytuacji nauczyciel zobowiązany jest samodzielnie opracować serię ćwiczeń, wykazać

² Zob. Соломія Бук. Учнівські корпуси в методиці викладання іноземної мови [В:] Теорія і практика викладання української мови як іноземної, Львів 2007, с. 23–39.

się inwencją twórczą i pomysłowością. Metoda ta z pewnością przyniesie korzystne efekty w zakresie pełnej egzemplifikacji materiału i zadowalających wyników nauczania.

Z pojęciem „doboru odpowiednich metod” wiąże się doskonalenie warsztatu pracy nauczyciela. Nowoczesna dydaktyka polega między innymi na organizacji uczenia i kierowania tym procesem. Wymaga to od prowadzącego zajęcia dużej kreatywności, twórczości, co sprawia, że przedmiot staje się ciekawy, motywuje studentów do pracy, rozwoju pasji. Zadaniem nauczyciela jest nie tylko kształcenie sprawności językowych, ale także wychowywanie młodego pokolenia oparte na wartościach uniwersalnych. Kształcenie posiada wymiar wielowątkowy i obejmuje następujące kategorie:

- kategorię postawy, mającą na celu wychowanie, kreowanie wartości uniwersalnych, praca nad właściwymi motywacjami, zainteresowanie przedmiotem, twórczość;

- kategorię umiejętności, obejmuje praktyczny aspekt nauczania: kształcenie umiejętności – słuchanie, mówienie, czytanie, pisanie, interpretowanie, umiejętność stosowania reguł, wykonywanie zadań;

- kategorię wiadomości, co oznacza: wiedzieć, znać, rozumieć, uświadamiać, widzieć, poznawać.

Podsumowując, należy podkreślić, że nauczanie powinno kształcić zarówno sprawności językowe, jak i uwzględniać aktualne metody nauczania języków obcych. Urozmaicony model kształcenia, praca nad pozytywnymi motywacjami, pełne zaangażowanie studentów w proces dydaktyczny, rozwijanie pasji i zainteresowań, zachęcanie do kreatywności i twórczości oraz wychowywanie w atmosferze prawdy i życzliwości – powinno być celem nadrzędnym każdego nauczyciela.

THE PRACTICE OF TEACHING UKRAINIAN AS A FOREIGN LANGUAGE IN UNIVERSITY EDUCATION

Summary. The article deals with the issue of teaching Ukrainian at the university level, both in elementary and advanced groups. What was underlined was the activation of appropriate attitudes and motivation in the acquisition of Ukrainian language by Polish students. The author also discusses the issue of the approaches of Ukrainian native speakers to the literary Ukrainian language and Ukrainian dialects as well as historically or culturally based stereotypes. Relying on her own didactic experience, the author suggests certain solutions of the problems under discussion.

Key words: Ukrainian language, didactics, motivation in teaching, individual approach in language teaching